

De Makelaar

Ik moet weg.
Niet weg weg.
Maar wel weg.
Even weg.
Zij willen ook weg.
Niet voor even.
Voor altijd.
Zij bepalen dat wij weggaan.
Ik bepaal dat ik wegga.
Dan kunnen ze niet.
Weg weg.
Niet zonder mij.

Ik ga.
Weg.
Het ligt allemaal achter mij.
Ver achter mij.
De voortuin.
De rozemarijnstruik.
De garagedeur met de afdruk van de voetbal die ik er keihard tegenaan trapte.
De boom met het holletje waar ik ooit precies in paste.
Het mag steeds verder weg.

Ik gum het uit.
Stap voor stap.
Ik blijf lopen.
De ene voet voor de andere.
Naar de snelweg en dan nog verder-
weg.

Ik kan makkelijk omkeren.
Ik ben niet echt weggelopen.
Ik ben gewoon even gaan wandelen.
Een frisse neus halen.
Eigenlijk ben ik een wandelaar.
Ik tel mijn stappen.
Een, twee, drie, vijfhonderdvijfentwintig, driehonderdduizendmiljoen.
De routes:
blauw, geel, groen.
Ik volg ze allemaal.
Ik heb daar geen appeltaart en chocomel voor nodig.
Je hoeft mij niet te troosten.
Ik ben ineens heel ver weg.
Ik zit aan een kronkelende bosweg.

De pijn in mijn voeten.
Weg.
De schemer.
De prikkende ogen.

Weg.
De honger.
De dorst.
De sukkel.
Weg.

Ik kan dit.
Toch?
Ik kan alleen zijn.
Iedereen kan alleen zijn.
Je moet ook alleen kúnnen zijn.
Me-time.
Genieten van de natuur.
Bomen.
Blaadjes.
Bloemen.
Dit is bijvoorbeeld een...

Probeert op een naam van een bloem te komen maar komt tot niks.

En een...

Poging twee, lukt weer niet.

Mos.
Dit is mos.
Dit ken ik.
Toch nog iets.
Misschien ga ik er wel even op zitten.
Het voelt als een soort dekentje.
Maar deze kan ik niet over mij heen leggen.

Is dat een huis?
Tussen de bladeren.
Het is er echt.
aan het eind van de kronkelende bosweg.
Een huis.
Ons huis.
Of eigenlijk.
Ons huis zoals ik het tekende toen ik zes was.
Bij Juf Mieke.
Mijn ouders en mezelf ervoor.
Ik veel te klein en zij veel te groot.
Een hondje in mijn armen.
Ons huis staat niet in het bos.
Het is niet zo groot.
Zo vrijstaand.
Maar zo voelde het wel.
Het voelde gigantisch.
Als de twee armen van mijn vader die mij omhoog gooiden in het zwembad.
Het staat te koop.

Ons huis.
Ons huis staat te koop.

Hoe zouden ze het omschrijven?
Starters opgelet!
Nee, daar is het te groot voor.
Gezinnen.
Gezinnen opgelet!
Een schitterende woonparel zoals deze kom je niet vaak tegen.
Vrij gelegen aan een wandelroute - waar je 's-Avonds niet in je eentje op naar huis wil fietsen - komt de rust je tegemoet.
Ben jij ook zo klaar met die randstad?
Reageer dan nu, want dit geheim blijft niet lang verborgen!

Ik kan wel makelaar worden.
Ik trek een pak aan met die nauwsluitende pijpjes
Een los vallende, zijden blouse die om mijn borstkast danst.
Mijn haar naar achteren gestreken.
Ik straal zelfvertrouwen uit.
Ik heb een loopje alsof ik er al duizend keer ben geweest.
Alsof ik ieder hoekje ken.
Alsof ik hier mijn hele leven al woon.

Eerst passeren we de buurtbieb in de tuin.
Kennen jullie dit fenomeen?
Met een buurtbieb is het contact met je burens - ook al heb je die niet - gemakkelijk gelegd.
Dan vind je hier een gele klomp
Met daaronder:
jawel,
de sleutels.
Ik zie je denken
Inbreekgevaar?
Niet hier.
Hier is zoiets nog nooit voorgekomen.
Je kunt hier uitademen.
Je bent hier veilig.
Klaar om binnen een kijkje nemen?
De bewoners zijn al verhuisd, dus zet je schrap.
Deze woning is echt helemaal leeg.
We gaan het grote onbekende tegemoet.
Dus, ben jij een echte thrillseeker?
Dan steek ik nu de sleutel in het slot.
Ja kom maar, kom maar.
Zijn we er allemaal?
Het hele gezin in het halletje?
Past net.
Wees niet bang.
We staan hier niet voor straf.
We hoeven hier niet te blijven.
We zijn niet 'naar het halletje gestuurd'
Om 'na te denken over wat we hebben gedaan'
Al is het daar wel een geschikt halletje voor, moet ik bekennen.

Ideale wanden om op te tekenen,
terwijl je spijt probeert te voelen voor wat je hebt gedaan
Maar eigenlijk ook alweer vergeten bent wat je gedaan hebt.
Vooral op deze ben ik trots.

Laat een tekening zien.

Als je het koopt, kun je overwegen die te laten staan.
Wie weet wat die over een honderd jaar waard is.
Dan stappen we nu echt naar binnen.

Ruimte, ruimte, ruimte.
Dat gaat er door je hoofd als je hier rondloopt.
Kamer na kamer na kamer na kamer na kamer na kamer, na kamer, na kamer, na kamer, na kamer, na kamer, na kamer; hier kan je echt verdwijnen.

Er gaat een telefoon af.

O god.
Ze weet het.
Mama.
Ze weet dat ik naar binnen ben gegaan.
Toch ogen in haar rug.
Opnemen?
Ik doe nooit iets wat niet mag.
Ik kom altijd te vroeg, nooit te laat.
Ik maak iedere ochtend mijn bed op.
Ik vertel geen leugens.
Of ik biecht ze meteen op.
En ik huil erbij.
Hard.
Omdat ik het echt heel erg vind.
Laat haar zich maar even zorgen maken.

Drukt weg.

Misschien moet ik haar terugbellen.
Misschien denkt ze dat ik honger heb.
Dorst.
En dat heb ik ook.
Hoe lang heb ik niets gedronken?
2 uur.
Dat is een blokuur.

Gooit een rugzak leeg. Er komen een aantal willekeurige items uit. Er zit niks bij waar iemand iets aan heeft als die wegloopt.

Ik had dit beter moeten voorbereiden.
Dit hele weglloopverhaal.
Maar dat is het punt.
Als je er te lang over na denkt doe je het niet meer.

Ik moet iets drinken.
Een glaasje water.
Limonade.
Zullen we een kijkje nemen in de zonnige keuken mét een kraan?
Dorst opgelost!

Draait de kraan open.

Afgesloten.
Vanzelfsprekend.
Er woont hier niemand meer.
Geen glaasje water helaas.
Of limonade.
Dan even aandacht voor het groenrijke uitzicht op de kruidentuin.
Weet je wat nu leuk is?
Je pakt gewoon de keukenschaar uit de la.

Kan de keukenschaar niet vinden.

Die is natuurlijk ook al meegenomen.
Als je een schaar hebt, kan je zo de deur uitlopen om een takje rozemarijn af te knippen die je dan door de limonade kunt roeren.
"Alleen voor de fijnproevers!"
Dat vind je niet overal.
Zo'n heerlijk thuisgevoel.
Vertel mij eens.
Hoe kan iemand nu twee droomhuizen hebben?
Een mens heeft toch maar één droom?
Één droom die je volgt tot het eind.
Maar ineens was er nog een droom.
Een droom voor later.
Na mij.
Ik snap het niet, want ik ben er toch nog?

Ben je bang voor een leeg nest?
Zet dan nu alvast de juiste stappen voor jouw toekomst!
Ga kleiner wonen.
In een huis, ingericht voor twee.
Met een kinderslaapkamer die je in no time omtovert tot een walk-in-closet!
Gemakkelijke verkooptruc.

Dan neem ik je nu mee naar het toilet.
Ook niet onbelangrijk
Netjes afgewerkt.
En wat een levendige kleur tegels!
Ook het fonteintje is in dezelfde kleur uitgevoerd.
Het slot klemt een beetje maar dat geeft je de mogelijkheid om als ouder op te treden en je kind heldhaftig van het toilet te halen
Een kleine demonstratie.

Roept om hulp als een kind en haalt zichzelf van het toilet.

Dat is nou een herinnering om nooit te vergeten
Zou je dat niet weer eens willen?
Dat er iemand is die je van het toilet haalt als je jezelf hebt opgesloten.
Als ik op kamers ga, haalt niemand mij meer van het toilet
Het nieuwe huis heeft een goed geolied slot dat je gemakkelijk kan openen.
Daar ben ik nooit meer opgesloten.
Word ik nooit meer gered.

Misschien blijf ik hier wel een tijdje zitten.
Op het toilet.
Koude tegels.
Geen ruimte om mijn benen te strekken.
Koud licht.
Liefelingsplek van het huis.

De tour is klaar geloof ik.
Jullie kunnen gaan.
Ik laat mezelf zo wel uit.
Ik overdreef een beetje over die dorst.
Mocht je je zorgen maken.
Ik zal niet uitdrogen.
Ik blijf hier gewoon even zitten.
Ik weet niet waarom.
Ik heb blijkbaar geen goede reden.
Weet ik wat ik moet doen.
Even helemaal nergens heen.
Zitten op een vierkante meter.
Dat wil ik.
Dat alles even stopt.
Even niks.
Vraag mij niet waarom.
Hoelang dat gaat duren?
Dat niks?
Geen idee.
Ik blijf gewoon voor onbepaalde tijd in het niks.
Ja.

Verblijft in het niks. Na een tijdje:

Ben je op zoek naar een huis waar je gewoon kan zijn?
Een huis in het bos?
Een plek waar je na kan denken?
Waar niemand je vindt?
Niemand zegt dat je even moet gaan zitten.
Dat ze je iets moeten vertellen.
Dat het echt waar is.
Dat ze geen grapje maken.
Dat het wel goedkomt.
Dat er tegenwoordig internet is.
Dat je daar blij mee moet zijn.
Dat je gewoon met je vrienden in contact kan blijven.
Dat je ook wel weer nieuwe vrienden gaat maken.

Dat je sommige van je vrienden weer gaat vergeten.
Dat toch niet alle vriendschappen voor het leven zijn.
Dat dit echt een droomhuis is.
Dat je het geweldig gaat vinden.
Dat je vast wel een beetje klaar bent met die kinderkamer.
Dat je een nieuwe kamer krijgt.
Dat je als je uit huis gaat alles zelf mag bepalen.
Dat je moet blijven zitten.
Dat we niet gaan schreeuwen.
Dat je naar je kamer moet als je zo doorgaat.
Dat je nu naar je kamer moet.
Dat het nu nog wel je kamer is en dat je daar toch echt NU heengaat.
Dat je niet zomaar de deur uit kan lopen.
Dat als je nu de deur uitloopt je niet terug hoeft te komen.
Dat het zo donker wordt.
Dat je moet zeggen waar je naartoe gaat.
Dat dit niet de manier van communiceren is.
Dat jullie erover kunnen praten.
Wil je daar allemaal niet aan denken?
Kom dan gauw eens kijken in deze oase van rust in de natuur!

Wacht.
Is dit mijn kamer?
Het dakraam.
De afgebladderde verf op het kozijn.
Je ziet nog waar we met blauw over het paars heen zijn gegaan.
Wacht even.
Ja.
Hier.
De potloodstreepjes op de muur.
Een meter twee-en-dertig.
Een meter vijf- en-veertig.
En de laatste.
Een meter zes-en-zestig.
Een maand geleden.
Mijn bed.
Precies onder het raam.

Gaat liggen.

Ik kan niet meer naar de sterren kijken.
Het ziet er raar uit.
Zo helemaal leeg.
Het is niet meer hetzelfde.
Niet meer van mij ofzo.
Misschien moet ik doeï zeggen.
Of is dat dom?
Misschien helpt het.
Doeï.
Nee.

andere intonatie Doei.

Nee.

andere intonatie Doei.

Hoe zou mijn nieuwe huis eruitzien?

Ogen dicht.

Ogen open.

Ik zag mezelf aan een tafel.

Ik praatte en iedereen luisterde en zag mij gewoon.

Ik zag iets wat ik nog niet kon zien omdat het nog niet is gebeurd.

Een gevoel, anders maar wel goed.

Ik zag een huis in het bos waar ik naartoe kon als ik wilde.

Ik zag alles voor mij.

Hoe lang was ik weg?

Even.

Ik was gewoon even weg.

Einde.